

vist farlig, men den er ikke smitsom. Den fordrer imidlertid Nedslagning af Besætningen; da den er uhelbredelig, maa der absolut skrives ind mod den, og jeg tror, at jeg ved en anden Leilighed har sagt det ærede Medlem, hvorfor man offentliggjør Sligt. Hvad den anden Sygdom angaar, Tuberkulosen, saa er det en Sygdom af en anden Karakter; den er meget hærgende, men langsomt hærgende. Om den imidlertid smitter og hvorledes den smitter, er saa lidt konstateret, at man kan sige, at man ikke veed Noget derom, og derfor kan man aldrig betragte den som en Smitsot af denne Betskaffenhed. Det Alvorlige i Situationen ved denne Sygdom ligger jo ikke i, at vi have haft mange Tilfælde, eller i, at vore Besætninger i det Hele taget ere besværgte eller usunde, men den ligger i Sygdommens ganske overordentlige Smittefare. Her er det Pointet ligger, og derfor kan det forsvares at gribe til Forholdsregler overfor denne Sygdom, som man ikke vilde gribe til, naar det var Sygdomme, der i denne Retning vare af mindre farlig Betskaffenhed. Maa jeg leilighedsvis bemærke, at jeg forleden nævnte i Forbigaaende som en indskudt Bemærkning, at der var nogle Tilfælde — jeg tror, jeg nævnte 5—6 — som jeg ikke havde taget med i de Tal, jeg opgav, fordi de vel vare meldte, men det var fuldt konstateret, at det ikke havde været denne Sygdom. Jeg ønsker, da jeg hører, at dette er blevet misforstaaet, som om der i disse Tilfælde endnu kunde være Undersøgelser at gjøre — saaledes ved et Tilfælde paa Volland-Falster — herom at meddele, at det er saadanne Tilfælde, som man har troet af Forsigtighed, at maatte anmelde og forlange undersøgte; men ved de foretagne Undersøgelser er det fuldstændig konstateret, at Sygdommen ikke foreligger, og saa har man naturligtvis for Tiden ikke befattet sig mere med disse Tilfælde.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds mente, at Ministeren nødig vilde indrømme, at der tidligere kunde have været gjort Noget, f. Ex. overfor Sverige, for at komme til Kundskab om Sygdommen i Sverige. Jeg skjønner ikke, hvad der skulde have været gjort. Det maatte da have været ad tilfældig Veie, thi — jeg nævner det igjen — hverken i Sverige eller her vidste man Noget om det. Det skulde altsaa have været ad Spejderveien eller ved at lade venstabelige Fremmede privat bereise Sverige til enhver Tid for at undersøge Sundhedstilstanden; men det kunde man da heller ikke. Hvis blot de svenske Myndigheder eller endda kun de svenske offentlige Blade, som jo dog ere paa Færde ligesom

vore, før den 25de November havde givet nogenjomhelst Antydning af, at Sundhedstilstanden var mislig, saa kunde det ærede Medlem have anholdt mig og sagt: Hvorfor vidste den ærede Minister ikke det? Jeg indrømmer nemlig, at man skal tage sine Efterretninger ad alle Veie og saa derefter undersøge Sagen selv; men jeg tror ikke, det ærede Medlem kan paavise, at der har været noget Saadant, og derfor siger jeg, at man er angærløs. — Der er ogsaa opløst det Spørgsmaal, om der ikke var Andre, der havde Skylden, naar jeg ikke har den, altsaa f. Ex. Embedsmænd, Veterinærautoriteter eller Lignende. Dertil kan jeg sige: det er ikke Tilfældet. Jeg har faaet enhver Ting at vide strax. Hvis nogen Anden havde Skyld paa sig lige overfor mig, maatte jeg have skredet ind imod Vedkommende. Naar jeg ikke har skredet ind, saa ligger det selvfølgelig deri, at der ikke er Noget, som lige overfor mig bærer noget Ansvar. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds nævnte Begrebet „en af Ministeren udsendt Veterinær“. Jeg har ogsaa nævnt allerede i det andet Thing, at det er et Begreb, denne Lov kjender, og som vi benytte og maa benytte i stort Omfang. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at det er Noget, der bør benyttes. I Sygdommens Begyndelse, i de første sporadiske Tilfælde, saa snart de blev meldte, var der hver Gang en Veterinær til til Stede, som var udsendt af Ministeriet. Det er den bedste og mest rationelle Fremgangsmaade. Det var f. Ex. Tilfældet i Horsens, der kom han og skred ind. Jeg vilde helst have fortsat ad denne Veie. Imidlertid gav jeg Amtmændene Bemyndigelse til strax at skride ind, fordi jeg kunde se, at der kunde komme de Tilfælde, at en saadan Udsendelse af Veterinærer ikke var mulig. Strax da det første Sygdomstilfælde udbrød i Kjøbenhavn, rettede jeg det Spørgsmaal til den veterinaire Fysikus, som endnu ikke var syg den Gang: hvor mange er der, som vi kunne sende ud med samme Myndighed, som De har? Han nævnte 5, ham selv indbefattet. Her gjaldt det jo om at have Folk med tilstrækkelig videnskabelige og praktiske Instruktionser. Det maa jeg forlange, naar jeg skal sende saadanne Mænd ud og give dem denne Myndighed. Men af dem blev en syg og en anden blev sendt til Berlin, den tredje maatte jeg i Anledning af, at den ene blev syg, assistere ved de løbende Forretninger. Der var altsaa kun 2 tilbage, og af dem var den ene omtrent ikke til at hjerne for nogen Pris. Jeg reduceredes altsaa til kun at have een Mand, og han har i Løbet af nogle Dage været 2 Gange i Sylland og